

Nr 437

Av herr Nilsson, Hjalmar, m. fl., om ändrade bestämmelser angående rekonstruktionsbidrag till allmänna samlingslokaler.

(Lika lydande med motion nr 511 i Andra kammaren)

I årets statsverksproposition har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att bevilja ett reservationsanslag å 300 000 kronor att utgå som rekonstruktionsbidrag till allmänna samlingslokaler. Behovet av detta anslag har utförligt motiverats av 1959 års samlingslokalsutredning i dess betänkande med förslag till ändring av bestämmelserna om statligt stöd för allmänna samlingslokaler, kap. 8. Även om erfarenheterna av det första årets bidragsgivning ännu är mycket begränsade, torde ifrågavarande anslag få anses vara mycket angeläget. En av förutsättningarna för att en förening skall kunna erhålla rekonstruktionsbidrag är att kommunen gör en väsentlig insats i samband med rekonstruktionen av ifrågavarande förenings ekonomi. Formerna för och omfattningen av den kommunala prestationen har icke preciserats. I propositionen nr 112/1960 anfördes att den kommunala insatsen i samband med ett saneringslån skall utgöra minst 25 % av saneringslånets subventionsdel och att i samband med statligt rekonstruktionsbidrag det kommunala stödet i regel bör ha betydligt större omfattning. Formen för kommunens insats bör bestämmas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet. Då den kommunala insatsen skall göras i samband med rekonstruktionen, skall sålunda hänsyn icke tagas till att kommunen tidigare gjort väsentliga insatser för anordnandet av ifrågavarande allmänna samlingslokaler eller att kommunen på grund av hög utdebitering i realiteten icke har möjlighet att bevilja ytterligare ekonomiskt stöd. Erfarenheterna inom riksorganisationerna under det gångna året utvisar att en dispensmöjlighet från kravet på en väsentlig kommunal insats är erforderlig för speciellt skattetyngda kommuner. Avsikten är emellertid icke att koppla bort kommunens ansvar i dessa ärenden utan bör en dispensmöjlighet beredas endast inom sådana kommuner, där detta är nödvändigt.

Enligt vårt förslag skall sålunda rekonstruktionsbidrag kunna lämnas till en samlingslokalsägande förening utan att kommunen i samband med rekonstruktionen gör någon ekonomisk insats, dock under förutsättning att vederbörande kommun tidigare lämnat ett väsentligt bidrag till ifrågavarande

samlingslokal eller att kommunen på grund av hög utdebitering icke kan anses ha möjlighet att lämna ytterligare stöd.

På grund av vad ovan anförts får vi härmed hemställa,
att riksdagen måtte bifalla vårt förslag om ändring av bestämmelserna angående rekonstruktionsbidrag för samlingslokaler.

Stockholm den 25 januari 1961

E. Hjalmar Nilsson

Erik Olsson

Torsten Bengtson

Nr 438

Av fröken Nordström och fru Segerstedt-Wiberg, *angående ändrade grunder för statsbidragen till barntandvården.*

I motioner till 1957 års riksdag (I: 18, I: 61 och II: 64) påtalades folk-tandvårdens bekymmersamma läge. Motionärerna yrkade att i första hand tandvården för barn och ungdom successivt skulle utbyggas. Bl. a. med anledning härav tillkallades 1957 års folktandvårdssakkunniga. I direktiven för de sakkunniga framhölls också, att möjligheterna att utöka tandvården för ungdom i åldern 16—19 år syntes böra bli föremål för ingående under-sökning.

I sitt betänkande (SOU 1: 1960) föreslog de sakkunniga — ehuru med tvekan — att barntandvården som hittills omfattat barn till och med 15 års ålder nu skulle utsträckas ett år och därmed även komma att omfatta 16-åringar. Ett motiv härför var bl. a. enhetsskolans fortgående utbyggnad och skolpliktens utsträckande till och med 16-årsåldern.

I årets statsverksproposition har inrikesministern, som i och för sig funnit starka skäl tala för den nämnda utökningen av barntandvården, dock ej ansett sig kunna tillstyrka förslaget. Inrikesministern hänvisar till att tandvården för nuvarande barngrupper på många håll inte är fullständigt utbyggd samt att behovet av tandläkare icke torde kunna tillgodoses ännu på lång tid.

Det är riktigt att i ett stort antal tandvårdsdistrikt barntandvården ej medhinnas till och med 15-årsåldern, väsentligen beroende på bristande tillgång på tandläkare. Det finnes dock åtskilliga distrikt i vilka barntandvården helt medhinnas och där en utbyggnad av vården att avse även 16-åringar skulle vara möjlig. Folktandvården går framåt för varje år